

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Petra Poledne a JUDr. Pavla Klaila projednal v ústním jednání dne 31. 5. 2018, návrh **předsedy Obvodního soudu pro Prahu 2** na zahájení kárného řízení ze dne 4. 12. 2017, sp. zn. 40 Spr 9351/2017, proti JUDr. J. H., předsedovi senátu Obvodního soudu pro Prahu 2, a rozhodl

t a k t o :

JUDr. J. H., nar. X,
předseda senátu Obvodního soudu pro Prahu 2

se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

u z n á v á v i n n ý m ,

že

I. ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 296/2012 poté, co byl dne 14. 6. 2017 do výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří dodán odsouzený J. K., nar. X, dříve stíhán a odsouzen jako uprchlý, k návrhu odsouzeného podle § 306a odst. 2 trestního řádu, usnesením č. j. 4 T 296/2012 - 376 ze dne 7. 7. 2017 zrušil trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 4 T 296/2012 - 81 ze dne 28. 12. 2012, který nabyl právní moci dne 23. 1. 2013 a kterým byl odsouzenému uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců a jeho výkon odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, včetně usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 4 T 296/2012 - 184 ze dne 12. 1. 2015, které ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 92/2015 nabylo právní moci dne 11. 3. 2015 a kterým bylo rozhodnuto o tom, že odsouzený podmíněně odložený trest vykoná ve věznici s dozorem, aniž by se jakkoli vypořádal se skutečností, že obžalovaný (tedy již nikoli odsouzený) je stále omezen na osobní svobodu, zejména nerozhodl o jeho vzetí do vazby ani nevydal pokyn k jeho okamžitému propuštění na svobodu, v důsledku čehož obžalovaný vykonával trest odnětí svobody po dobu od 7. 7. 2017 do 14. 7. 2017 bez právního důvodu, tedy v rozporu se zákonem;

II. ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 Nt 1018/2017 poté, co se dne 2. 7. 2017 na základě návrhu státního zástupce na vzetí do vazby obviněného P.

N., nar. X konalo vazební zasedání, rozhodl unesením podle § 73b odst. 1 trestního řádu o tom, že u obviněného P. N. je dán vazební důvod podle § 67 písm. c) trestního řádu, že se podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu přijímá písemný slib obviněného a že podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu lze u obviněného dosáhnout účelu vazby dohledem probačního úředníka, a zároveň podle § 77 odst. 2 trestního řádu rozhodl o propuštění obviněného ze zadržení na svobodu, přičemž za situace, kdy si státní zástupce na místě podal stížnost proti usnesení o přijetí písemného slibu a nahrazení vazby dohledem, namísto toho, aby obviněného okamžitě propustil na svobodu, nechal jej eskortovat do vazební věznice s odkazem na podanou stížnost, kdy ji fakticky přiznal odkladný účinek, ač jí dle zákona nenáleží, v důsledku čehož se obviněný po dobu od 2. 7. 2017 do 18. 7. 2017 (kdy bylo Městským soudem v Praze ke stížnosti státního zástupce rozhodnuto o jeho vzetí do vazby) nacházel ve vazební věznici a byl omezen na osobní svobodě bez existujícího rozhodnutí o jeho vzetí do vazby, a to za situace, kdy bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze zadržení, tedy v rozporu se zákonem a navíc ve věci vyhotovil usnesení, jehož výrok neodpovídá usnesení vyhlášenému v rámci vazebního zasedání dne 2. 7. 2017, kdy v něm absenteje část týkající se propuštění obviněného ze zadržení na svobodu,

tedy

zaviněně porušil povinnosti soudce a ohrozil důvěru v odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Tím spáchal

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Za to se mu ukládá

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako kárné opatření **snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců**, počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 6. 12. 2017, bylo zahájeno kárné řízení proti JUDr. J. H., předsedovi senátu Obvodního soudu pro Prahu 2, působícímu na trestním úseku tohoto soudu. Kárným návrhem byly JUDr. H. (dále též „kárně obviněný“) vytýkány dva skutky tak, jak jsou uvedeny ve výroku tohoto rozhodnutí pod body I. a II.

[2] Pokud jde o **první** z vytýkaných skutků, předseda Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále též „kárný navrhovatel“) uvedl, že byl dne 13. 7. 2017 státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Plzni informován o tom, že do Věznice Kynšperk nad Ohří byl na

pokračování

základě nařízení výkonu trestu, uloženého trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 12. 2012, č. j. 4 T 296/2012 – 81, ve spojení s usnesením tohoto soudu ze dne 12. 1. 2015, č. j. 4 T 296/2012 – 184 a usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 7 To 92/2015, přijat odsouzený J. K., nar. X. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 7. 2017, č. j. 4 T 296/2012 - 376 bylo podle ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu rozhodnuto o zrušení všech uvedených rozhodnutí, na jejichž základě byl odsouzený umístěn ve věznici, a současně bylo nařízeno hlavní líčení a vazební zasedání na 24. 7. 2017. Od prvně uvedeného data byl tedy obžalovaný umístěn ve výkonu trestu odnětí svobody bez dostatečného právního podkladu, přesto nebyl vydán příkaz k jeho propuštění na svobodu ani nebylo rozhodnuto o jeho případném vzetí do vazby. Kárný navrhovatel, bezprostředně poté, co předmětné informace obdržel, informoval o jejich obsahu trestní místopředsedkyni soudu Mgr. Ing. M. P., která je následně prověřila dotazem u kárně obviněného; jelikož kárně obviněný trval na nutnosti rozhodnutí o vazbě obžalovaného ve vazebním zasedání, požádala obratem věznici o mimořádnou okamžitou eskortu obžalovaného. Věznice zareagovala prakticky ihned a dne 14. 7. 2017 byl obžalovaný eskortován k vazebnímu zasedání, v rámci kterého byl po provedeném dokazování kárně obviněným propuštěn na svobodu. V následném hlavním líčení, konaném dne 24. 7. 2017, byl obžalovaný z důvodu účinné lítosti obžaloby ve smyslu § 197 trestního zákoníku zproštěn.

[3] K věci se následně vyjádřil kárně obviněný, který svůj postup odůvodňoval tím, že s ohledem na okolnosti věci plně upřednostnil ochranu práv a potřeb nezletilého dítěte, před právy otce, který je podle obsahu spisu dlouhodobým neplatičem výživného. Jelikož existovala důvodná obava, že veškerá snaha soudu a jím dosud vynaložené prostředky by propuštěním obžalovaného na svobodu přišly vniveč, současně se zrušením trestního příkazu nařídil kárně obviněný vazební zasedání na nejbližší možný eskortní termín, neboť obžalovaný byl pro soud dlouhodobě nekontaktní.

[4] Na základě těchto skutečností nařídil kárný navrhovatel fyzickou prověrku spisu sp. zn. 4 T 296/2012. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že J. K. byl v předmětné trestní věci stíhán prakticky od počátku jako uprchlý podle ustanovení § 302 a násl. trestního řádu pro přečin zanedbání povinné výživy podle ustanovení § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Kárně obviněný ve věci rozhodl trestním příkazem ze dne 28. 12. 2012, kterým obviněnému uložil trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na dobu 3 let a dále mu uložil přiměřené povinnosti platit řádně a včas běžné výživné a splatit dlužné výživné k rukám matky jeho nezletilé dcery. Obviněnému se trestní příkaz nepodařilo doručit; právní moci nabyl dne 23. 1. 2013. Vzhledem k tomu, že (v té době již odsouzený) J. K. své povinnosti stanovené mu soudem v průběhu zkušební doby neplnil, nařídil soud veřejné zasedání a za účelem zajištění jeho účasti u jednání postupně vydal příkaz k jeho zatčení, Evropský zatýkácí rozkaz i Žádost o vyžádání osoby z ciziny. Přesto se účast obžalovaného u jednání zajistit nepodařilo a dne 12. 1. 2015 bylo v jeho nepřítomnosti, rovněž v řízení proti uprchlému, rozhodnuto, že se ve zkušební době neosvědčil a že uložený trest vykoná ve věznici s dozorem. Toto usnesení nabylo právní moci dne 11. 3. 2015. Následně mu byl trest nařízen a v návaznosti na to byl vydán příkaz k jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody, který se podařilo realizovat až dne 14. 6. 2017. Dne 20. 6. 2017 byl odsouzenému do věznice doručen trestní příkaz s příslušným

poučením podle § 306a odst. 2 trestního řádu, na základě kterého dne 26. 6. 2017, prostřednictvím svého obhájce, požádal soud o zrušení předmětného trestního příkazu. Kárně obviněný jeho žádosti vyhověl a dne 7. 7. 2017 zrušil všechna rozhodnutí, na základě kterých byl odsouzený umístěn ve výkonu trestu odnětí svobody. Zároveň ve věci nařídil hlavní líčení a vazební zasedání na 24. 7. 2017. Dne 12. 7. 2017 požádal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s odůvodněním, že zde již neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí, které by odůvodňovalo omezení jeho osobní svobody. Na tuto žádost hodlal kárně obviněný reagovat sdělením adresovaným obhájci, že z důvodu nemožnosti dřívější eskorty a nutnosti osobního výslechu obžalovaného není možné konat vazební zasedání a hlavní líčení v dřívějším termínu. K vypravení tohoto referátu již nedošlo, neboť po zásahu trestní místopředsedkyně soudu se podařilo zajistit eskortu obžalovaného k soudu již na 14. 7. 2017, kdy proběhlo vazební zasedání, a obžalovaný byl po provedeném dokazování propuštěn na svobodu.

[5] Dle názoru kárného navrhovatele shora uvedené skutečnosti potvrzují, že J. K. byl ve výkonu trestu odnětí svobody v období od 7. 7. 2017 do 14. 7. 2017 bez právního důvodu. Přestože ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu neupravuje časovou souslednost mezi zrušením pravomocného odsuzujícího rozsudku a vydáním příkazu k propuštění obžalovaného z výkonu trestu, či alternativně konáním případného vazebního zasedání, z logiky věci nepochybně vyplývá, že soud měl konat prakticky současně. Prodlevu, která vedla k nezákonnému omezení osobní svobody obžalovaného ve výkonu trestu po dobu 7 dnů, nelze omluvit žádným z důvodů uváděných kárně obviněným soudcem, byť by jeho pohnutky byly jakkoliv altruistické. I pokud by skutečně příslušná věznice odmítla realizovat eskortu obžalovaného na žádost kárně obviněného v dřívějším termínu, měl zde stále dostatek zákonných možností vzniklé situaci předejít, případně ji co možná nejvíce eliminovat (například výslechem obžalovaného provedeným v rámci vazebního zasedání prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo v krajním případě rozhodnutím o jeho propuštění z výkonu trestu).

[6] Co se týče **druhého** vytýkaného skutku, kárný navrhovatel uvedl, že mu byl dne 4. 8. 2017 doručen podnět Obvodního státního zástupce pro Prahu 2 ke zvážení kárné odpovědnosti kárně obviněného ve věci vedené pod sp. zn. 1 Nt 1018/2017. Z obsahu tohoto podnětu plyne, že dne 2. 7. 2017, poté co se na základě návrhu státního zástupce na vzetí do vazby obviněného P. N., nar. X, konalo vazební zasedání, rozhodl kárně obviněný usnesením podle § 73b odst. 1 trestního řádu o tom, že u jmenovaného je dán vazební důvod podle § 67 písm. c) trestního řádu, dále že se podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu přijímá písemný slib obviněného a že podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu lze u obviněného dosáhnout účelu vazby dohledem probačního úředníka; zároveň bylo podle § 77 odst. 2 trestního řádu rozhodnuto o propuštění obviněného ze zadržení na svobodu. Proti usnesení o přijetí písemného slibu a nahrazení vazby dohledem probačního úředníka si státní zástupce podal bezprostředně po jeho vyhlášení stížnost; stížnost proti propuštění obviněného ze zadržení přípustná není. Přestože stížnost proti předmětnému usnesení nemá odkladný účinek a obviněný měl být po rozhodnutí soudu o propuštění ze zadržení ihned propuštěn na svobodu, nechal jej kárně obviněný eskortovat do věznice s odkazem na podanou stížnost státního zástupce, které tak fakticky (nezákonně) přiznal

pokračování

odkladný účinek. Teprve až dne 18. 7. 2017 Městský soud v Praze, jako soud stížnostní, zrušil napadané usnesení a sám rozhodl o tom, že se obviněný podle § 67 písm. c) trestního řádu bere do vazby. Po dobu od 2. 7. 2017 do 18. 7. 2017 se tedy obviněný nacházel ve vazební věznici a byl omezen na osobní svobodě bez existujícího rozhodnutí o jeho vzetí do vazby, a to navíc poté, co bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze zadržení.

[7] Kárně obviněný ve svém vyjádření k podanému podnětu uvedl, že při svém rozhodování vycházel z výkladu, dle kterého rozhoduje o vazbě a propuštění z vazebního omezení; proto s ohledem na ustanovení § 74 odst. 1 a 2 trestního řádu přiznal stížnosti státního zástupce odkladný účinek. Předpokládal, že stížnostní soud může stížnosti státního zástupce vyhovět a rozhodnout znovu tak, že se obviněný bere do vazby. Trestní řád však pro takový případ neobsahuje úpravu, jak obviněného předat do vazby. Kárně obviněný rovněž poukázal na odůvodnění rozhodnutí stížnostního soudu, zejména pak na jeho konstatování, že řízení v dané trestní věci nebylo zatíženo žádnou procesní vadou, pro kterou by napadené usnesení muselo být zrušeno. Na tomto základě kárně obviněný setrval na názoru, že nepostupoval nezákonně a dodal, že pokud dospěl intervenující státní zástupce k závěru, že tento postup zákonu odporoval (protože došlo k zásahu do osobnostních a lidských práv obviněného), mohl sám vydat příkaz k propuštění obviněného z vazby, neboť je v přípravném řízení v otázkách vazby a zadržení rozhodující osobou.

[8] Kárný navrhovatel uvedl, že skutečnosti uvedené v podnětu státního zastupitelství plně odpovídají obsahu spisu sp. zn. 1 Nt 1018/2017, jehož fyzickou kontrolu provedl. Upozornil dále, že v rámci provedené prověrky bylo též zjištěno, že písemné vyhotovení usnesení ze dne 2. 7. 2017, č. j. 1 Nt 1018/2017 – 8, je v rozporu s jeho zněním vyhlášeným v rámci vazebního zasedání, neboť neobsahuje výrok o propuštění obviněného ze zadržení na svobodu.

[9] Popsaná skutková zjištění vyhodnotil kárný navrhovatel tak, že ačkoli trestní řád výslovně neupravuje procesní postup v dané situaci, není možné postupovat tak, že obviněný bude „pro případ opačného rozhodnutí stížnostního soudu“ preventivně omezen na osobní svobodě. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu takovou situaci řešit obdobným způsobem, přiznal by stížnosti státního zástupce odkladný účinek. Za situace, kdy k pochybení kárně obviněného došlo poté, co vyhlásil rozhodnutí o propuštění obviněného ze zadržení (a v rozporu s ním jej nechal eskortovat do vazební věznice), nemá konstatování stížnostního soudu, že řízení v této trestní věci není zatíženo žádnou procesní vadou, pro které by napadené usnesení muselo být zrušeno, zásadní význam, jelikož stížnostní soud zde hodnotil pouze postup soudce před vyhlášením rozhodnutí a nikoli po něm. Pochybení kárně obviněného nemůže zhojit ani rozhodnutí stížnostního soudu o vzetí obviněného do vazby a její započtení od okamžiku jeho zadržení, neboť v době od 2. 7. 2017 do 18. 7. 2017 obviněný pobýval ve vazební věznici, aniž by byl příslušným rozhodnutím vzat do vazby a naopak bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze zadržení. Právě absence jakéhokoli zákonného rozhodnutí o vazbě obviněného neumožňovala zjednat nápravu ani státnímu zástupci, neboť ten nemůže rozhodnout o propuštění obviněného z vazby, aniž by jeho rozhodnutí předcházelo usnesení soudu o vzetí obviněného do vazby.

[10] K oběma vytýkaným skutkům kárný navrhovatel uzavřel, že kárně obviněný v obou případech postupoval nezákonně, v důsledku čehož došlo k protiprávnímu omezení osobní svobody obviněného J. K. po dobu 7 dnů a obviněného P. N. po dobu 16 dnů, čímž došlo k neoprávněnému zásahu do jednoho ze základních ústavně zaručených lidských práv. Ze strany kárně obviněného se tedy jedná o kárné provinění ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).

[11] K osobě kárně obviněného kárný navrhovatel uvedl, že za bezmála 40 let ve funkci soudce byl dosud dvakrát (v letech 1998 a 2000) kárně stíhán a postižen a byla mu také dvakrát (v letech 2009 a 2016) uložena výtka ve smyslu ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích. Přihlížet lze přitom pouze k poslední výtce, která byla uložena za nedostatky při písemném vyhotovování rozsudků. Nápad ve svém senátu kárně obviněný průběžně zpracovává, využívá maximálně jednacích dny, lhůty k provedení procesních úkonů stanovené trestním řádem dodržuje a pouze výjimečně žádá o prodloužení lhůt k vyhotovování rozhodnutí. Rovněž nebylo zjištěno nedodržování lhůt ve vazebních věcech. V roce 2016 byla provedena v senátě kárně obviněného prověrka zaměřená na četnost a důvody zrušovacích rozhodnutí odvolacím soudem; ta, v porovnání s ostatními trestními senáty obvodního soudu, dopadla pozitivně. I přes výtku ze dne 3. 11. 2016 tak nelze v obecné rovině kvalitu a kvantitu práce kárně obviněného hodnotit negativně.

[12] S ohledem na míru pochybení kárně obviněného i důsledky s tím spojené, kárný navrhovatel navrhl, aby bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců.

[13] Kárně obviněný se ke kárnému návrhu vyjádřil v podání ze dne 23. 1. 2018. Pokud jde o **první** vytýkaný skutek, zde kárně obviněný vyjádřil přesvědčení, že o návrhu na pokračování v trestním řízení osoby, která byla souzena jako uprchlá, je nutno rozhodnout bezodkladně. Musel tedy nejprve rozhodnout o pokračování v trestním řízení a teprve poté činit ve věci další úkony. Právní úprava přitom neupravuje, jak má soud postupovat v případech, kdy zruší pravomocné rozhodnutí o nepodmíněném trestu, přičemž soud u obviněného spatřuje existenci vazebních důvodů a nařídí vazební zasedání [v dané věci existenci vazebních důvodů ve smyslu ustanovení § 67 písm. a) a c) trestního řádu kárně obviněný shledával]. Zákon nicméně neumožňuje vydat vazební rozhodnutí bez výsledku obviněného a provedení vazebního zasedání. Problém s nařízením vazebního zasedání vznikl také tím, že se obviněný nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Kynšperk nad Ohří; tato věznice byla při telefonickém rozhovoru informována, že jediným důvodem nevydání příkazu k propuštění je nařízení vazebního zasedání a hlavního líčení. Názor kárného navrhovatele, že ve věci mělo být postupováno tak, že by bylo v jakémkoliv termínu nařízeno vazební zasedání, kdy by mohlo být následně rozhodnuto i o vazbě obviněného a mohlo by zde dojít i k předání usnesení o pokračování v trestním řízení, kárně obviněný nesdílí, neboť rozhodně nemohl nařídít vazební zasedání v pravomocně rozhodnuté věci, kdy odsouzený dosud vykonával trest odnětí svobody. Dojde-li nicméně kárný senát k závěru, že přdestřený právní názor je chybný, kárně obviněný uvedl, že je připraven si z toho vzít ponaučení a postupovat tak, jak je uvedeno

pokračování

v kárném návrhu. V této souvislosti pouze upozornil, že jak při vazebním zasedání tak i při hlavním líčení důvody svého postupu sdělil obžalovanému, který je akceptoval; zvolený procesní postup přitom výlučně sledoval zájmy nezletilého dítěte na tom, aby vůči němu byla řádně plněna vyživovací povinnost.

[14] Ke **druhému** vytýkanému skutku kárně obviněný uvedl, že odkazuje na to, co k věci uvedl již v rámci vyjádření podaného kárnému navrhovateli. Zdůraznil, že svým výkladem práva dospěl k závěru, že rozhodoval o vazbě u obviněného a přestože byla nahrazena jinými opatřeními, přiznal stížnosti státního zástupce odkladný účinek. Ostatně i stížnostní soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že v postupu soudu prvního stupně neshledal žádné procesní pochybení. Kárně obviněný dále upozornil, že součástí soudního spisu je jeho pokyn ze dne 2. 7. 2017, kterým kancelář žádal o okamžité vypravení vazebního usnesení a předložení spisu Městskému soudu v Praze; spis byl nicméně městskému soudu předložen „až dne...“ (konkrétní datum chybí – pozn. kárného senátu), který nařídil neveřejné zasedání na 18. 7. 2017.

[15] Na nařízeném ústním jednání, konaném dne 31. 5. 2018, zástupkyně kárného navrhovatele plně odkázala na obsah podaného kárného návrhu.

[16] Kárně obviněný ve své výpovědi uvedl, že v justici je již od roku 1975, přičemž vždy se snažil vykonávat svou práci v souladu se zákonem a chránit oprávněné zájmy občanů. Pokud snad ve vytýkaných případech postupoval chybně, tyto své chyby uznává. Co se týče **prvního** vytýkaného skutku, kárně obviněný uvedl, že prakticky 7 let vedl trestní stíhání otce, který 12 let neplatil výživné svému dítěti. Byl stíhán jako uprchlý a podle informací od policie bylo zjištění jeho pobytu prakticky nemožné. I poté, co se jej podařilo dodat do výkonu trestu odnětí svobody, neměl soud žádné informace o tom, kde se odsouzený zdržoval, zda něčeho uhradil na výživném, atd.; tyto skutečnosti mohly být zjištěny při vazebním zasedání. Jestliže odsouzený požádal o zrušení předcházejících rozhodnutí, na jejichž základě byl odsouzen, a pokračování v řízení, musel kárně obviněný této žádosti vyhovět. Současně se zrušením těchto rozhodnutí pak nařídil vazební zasedání. Původní termín vazebního zasedání byl dán tím, že věznice nebyla schopna zařídit eskortu obžalovaného dříve; dřívější termín eskorty byl zajištěn až po intervenci místopředsedkyně soudu. Kárně obviněný zdůraznil, že ve svém postupu byl motivován snahou chránit především zájmy dítěte před zájmy jeho otce, který si neplnil vyživovací povinnost. Ostatně, s obžalovaným si situaci na vazebním zasedání vysvětlili a dlužné výživné bylo následně řádně doplaceno. Ve vztahu ke **druhému** vytýkanému skutku kárně obviněný poukázal na nadměrné množství práce, kterému jsou soudci na Obvodním soudu pro Prahu 2 vystaveni. Uvedl, že v loňském roce vyřizoval celkem 265 trestních věcí, k tomu je třeba připočítat věci nezletilých a mladistvých, stejně jako službu dosahového soudce, kterou (stejně jako ostatní soudci) vykonával každých pět týdnů (nyní každý čtvrtý týden). Na trestním úseku soudu jsou zařazeni čtyři soudci, přičemž přetíženy je i jejich podpůrný personál. Soudní kancelář kárně obviněného je určena pro dva trestní senáty s průměrným nápadem 65 věcí. K tomuto běžnému nápadu je třeba připočíst převzaté věci soudců, kteří z obvodního soudu odešli. Již zhruba tři měsíce je soudní kancelář bez vedoucí, kterou zastupuje protokolující úřednice; oddělení je dlouhodobě bez zapisovatelky. Pokud jde o výpomoc asistentů, nyní připadá jeden asistent na dva soudce, dříve byl tento poměr 1: 3.

Většinou se jedná o asistenty nezkušené, ti zkušenější odcházejí. K vlastnímu skutku kárně obviněný uvedl, že za popsané situace přebíral v sobotu v noci návrh na uvalení vazby, vazební zasedání nařídil na neděli. Je přesvědčen, že pokud rozhodoval o tom, že byl dán vazební důvod, rozhodoval tím o vazbě a stížnosti státního zástupce proti propuštění ze zadržení tak měl být přiznán odkladný účinek. O správnosti tohoto postupu byl přesvědčen i z pohledu odůvodnění rozhodnutí stížnostního soudu, kde bylo konstatováno, že v postupu soudce nebyla shledána žádná procesní pochybení. Kárně obviněný si neumí představit, jak by v situaci, kdy soudce v přípravném řízení propustí zadrženého na svobodu pro neexistenci vazebních důvodů a stížnostní soud dojde k opačnému závěru, mohla být zajištěna realizace vazby takové osoby. Pokud však i v této věci postupoval chybně, je kárně obviněný připraven se z této chyby poučit.

[17] K dotazům kárného senátu, týkajícím se **prvního** vytýkaného skutku, kárně obviněný vypověděl, že zvažoval i možnost provést vazební zasedání prostřednictvím videokonference, nevěděl ale, zda by to bylo ve věznici realizovatelné. I přes fakt, že se obžalovaný nacházel ve věznici i poté, co byla zrušena předcházející odsuzující rozhodnutí, kárně obviněný nevycházel z toho, že by byl omezen na svobodě bez právních důvodů; pokud by totiž obžalovaný nevyužil možnost vyplývající z ustanovení § 197 trestního zákoníku, přicházelo by v úvahu opět pouze uložení minimálně takového trestu, jaký mu byl uložen původně. Kárně obviněný popřel, že by odmítl věznici vydat příkaz k propuštění obžalovaného, trval pouze na tom, že jej potřebuje vyslechnout a za tímto účelem je nutno provést jeho eskortu k soudu. Nenapadlo ho, že by již předem, před zrušením odsuzujících rozhodnutí, zajistil eskortu odsouzeného k výslechu u soudu, případně, že by takový výslech zajistil ve věznici; poté co eskortu zařídila místopředsedkyně soudu, se již soustředil jen na samotné provedení vazebního zasedání. K dotazu, zda v této souvislosti neuvažoval též o možnosti požádat o eskortu odsouzeného do věznice v dosahu obvodního soudu, kde by mohl být vyslechnut, kárně obviněný uvedl, že tuto možnost zvažoval, nebyl si však jist, zda by byl takový postup možný u osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, tedy ještě předtím, než byla odklizená odsuzující rozhodnutí. Dále kárně obviněný potvrdil, že o zrušení odsuzujících rozhodnutí neinformoval věznici ihned, ale až později, v rámci telefonického hovoru. Co se týče **druhého** vytýkaného skutku, kárně obviněný uvedl, že byl při vazebním zasedání přesvědčen, že rozhoduje o vazbě. Situaci, kdy se rozhoduje o vazbě s tím, že jsou nahrazeny vazební důvody, si vyložil tak, že stížnosti státního zástupce musí přiznat odkladný účinek. Je možné, že si zákon vyložil chybně, v takovém případě již takto postupovat v budoucnu nebude.

[18] V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

[19] Z ověřené kopie spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 4 T 296/2012 bylo zjištěno, že kárně obviněný vydal dne 28. 12. 2012 pod č. j. 4 T 296/2012 – 81, trestní příkaz, kterým byl J. K., nar. X, stíhán jako uprchlý, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, se zkušební dobou na 3 roky. Právní moci toto rozhodnutí nabylo dne

pokračování

23. 1. 2013. Dne 12. 1. 2015 vydal kárně obviněný usnesení č. j. 4 T 296/2012 – 184, kterým bylo vysloveno, že se odsouzený J. K. ve lhůtě podmíněného odsouzení neosvědčil a vykoná proto trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců ve věznici s dozorem. Právní moci toto usnesení nabylo dne 11. 3. 2015, kdy Městský soud v Praze usnesením sp. zn. 7 To 92/2015 zamítl stížnost, kterou proti usnesení soudu prvního stupně podal obhájce odsouzeného. Poté, co policie Obvodnímu soudu pro Prahu 2 sdělila, že odsouzený J. K. byl dodán do výkonu trestu odnětí svobody (14. 6. 2017) zaslal kárně obviněný (dne 15. 6. 2017) odsouzenému do věznice výše zmiňovaná rozhodnutí vydaná v této věci, spolu s poučením dle ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu. K návrhu obhájce odsouzeného na zrušení odsuzujících rozhodnutí ze dne 26. 6. 2017 vydal kárně obviněný dne 7. 7. 2017 usnesení č. j. 4 T 296/2012 – 376, kterým zrušil trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 12. 2012, usnesení téhož soudu ze dne 12. 1. 2015, č. j. 4 T 296/2012 – 184, jakož i další rozhodnutí, pokud s ohledem na toto zrušení pozbyla podkladu. Současně tímto usnesením kárně obviněný nařídil hlavní líčení a vazební zasedání ve věci na 24. 7. 2017. Dne 10. 7. 2017 referoval kárně obviněný požadavek na mimořádnou eskortu J. K. k vazebnímu zasedání na 24. 7. 2017. Ve spise je na č. l. 405 dále založen návrh obhájce J. K. na propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody ze dne 12. 7. 2017. Tento návrh byl Obvodnímu soudu pro Prahu 2 doručen téhož dne a obhájce v něm soud upozorňuje, že s ohledem na důsledky spojené s usnesením, kterým byla zrušena všechna odsuzující rozhodnutí, již neexistuje právní podklad pro další trvání omezení obžalovaného na osobní svobodě. Následujícího dne kárně obviněný referoval žádost o realizaci mimořádné eskorty k vazebnímu zasedání na 14. 7. 2017. Ve spise je dále na č. l. 412 založena žádost Věznice Kynšperk nad Ohří ze dne 13. 7. 2017 o vydání příkazu k propuštění odsouzeného J. K., adresovaná kárně obviněnému (Obvodnímu soudu pro Prahu 2 doručena téhož dne). Věznice v něm upozornila, že v důsledku usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 4 T 296/2012 – 376 se jmenovaný nachází ve věznici bez právního důvodu. Nebyl přitom dosud vydán příkaz k jeho propuštění, bez kterého věznice propuštění realizovat nemůže. Věznice proto žádala o urychlené vyhotovení a zaslání požadovaného příkazu. Na č. l. 421 spisu je dále založeno sdělení Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 KDT 279/2017 - 18, adresované Obvodnímu soudu pro Prahu 2 (doručeno téhož dne). Krajské státní zastupitelství v něm popisuje situaci, ve které se nacházel obžalovaný J. K. spolu s upozorněním, že věznice státní zastupitelství informovala, že již 12. 7. 2017 požádala telefonicky kárně obviněného o zaslání příkazu k propuštění obžalovaného nebo o zaslání příkazu ke vzetí do vazby. Dle sdělení věznice se kárně obviněný vyjádřil tak, že příkaz k propuštění obžalovaného nezašle a odsouzený nesmí být propuštěn. Konečně z protokolu o vazebním zasedání, konaném u Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 14. 7. 2017, vyplývá, že po provedeném výslechu byl obžalovaný J. K. propuštěn na svobodu.

[20] Z ověřené kopie spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 1 Nt 1018/2017 bylo dále zjištěno, že na základě návrhu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 na vzetí do vazby obviněného P. N., nar. X, se konalo dne 2. 7. 2017 vazební zasedání. Z protokolu o vazebním zasedání na č. l. 3 spisu vyplývá, že po výslechu obviněného a provedení dalších úkonů vydal kárně obviněný usnesení, kterým konstatoval existenci vazebního důvodu podle ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu. Současně ovšem přijal slib obviněného a vyslovil, že účelu vazby lze dosáhnout i dohledem probačního úředníka.

V protokolu je výslovně uvedeno, že podle § 77 odst. 2 trestního řádu se obviněný P. N. propouští ze zadržení na svobodu. Obviněný se vzdal práva stížnosti; přítomný státní zástupce si na místě podal stížnost. Následně kárně obviněný dal orgánům eskorty příkaz k přijetí obviněného do vazby. V písemném vyhotovení tohoto usnesení výrok o propuštění obviněného ze zadržení absentuje. Z usnesení Městského soudu v Praze, jako soudu stížnostního, ze dne 18. 7. 2017, č. j. 8 To 270/2017 – 18 vyplývá, že ke stížnosti státního zástupce bylo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. 7. 2017, č. j. 1 Nt 1018/2017 – 8 podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu zrušeno a znovu rozhodnuto tak, že se obviněný P. N. podle § 68 odst. 1 trestního řádu z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu bere do vazby. Dále bylo vysloveno, že se podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu *a contrario* písemný slib obviněného nepřijímá a že podle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu *a contrario* nelze účelu vazby dosáhnout dohledem probačního úředníka nad obviněným. Konečně stížnostní soud rozhodl, že vazba obviněného se započítává od okamžiku jeho zadržení, tj. od 30. 6. 2017 od 23:30 hod. V rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí městský soud výslovně konstatoval, že „řízení v této trestní věci není zatíženo žádnou procesní vadou, pro kterou by napadené usnesení muselo být zrušeno“.

[21] Kárný senát si dále vyžádal osobní spis kárně obviněného. Z jeho obsahu se podává, že soudcem je od roku 1976. Nejprve působil u Okresního soudu v Náchodě, v roce 1979 byl přeložen ke Krajskému soudu v Hradci Králové na trestní úsek. Poté justici opustil, znovu byl zvolen soudcem k 1. 1. 1989 s výkonem funkce u Městského soudu v Praze. Od roku 1999 byl předsedou senátu Městského soudu v Praze. Na vlastní žádost byl v roce 2001 přeložen k Obvodnímu soudu pro Prahu 2. V minulosti byl JUDr. H. dvakrát uznán vinným ze spáchání kárného provinění; naposledy mu bylo rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2010, sp. zn. Ds 3/2010, ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. Skno 5/2010 uloženo kárné opatření ve formě odvolání z funkce předsedy senátu krajského soudu. V případě obou kárných provinění se jednalo o odlišné skutky oproti skutkům, které jsou kárně obviněnému nyní kladeny za vinu. Součástí správního spisu jsou dále dvě výtky, uložené JUDr. H. podle ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích. Výtka z roku 2009 se týká průtahu v jedné soudní věci a toho, že v jiné soudní věci přehlédl depozit nesprávně založený ve spisu; výtka z roku 2016 reaguje na dva případy, kdy podle názoru předsedy soudu byla dvě rozhodnutí kárně obviněným zcela nedostatečně odůvodněna a musela být proto odvolacím soudem zrušena.

[22] Kárný senát si vyžádal též stanovisko soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 2 k osobě kárně obviněného. Z jejího vyjádření ze dne 21. 5. 2018 se podává, že JUDr. H. vykonává své pracovní povinnosti řádně a svědomitě i při nápadu více než 300 věcí do trestního senátu ročně, a to i za situace, kdy má k dispozici jen zhruba 1/3 asistenta a přetíženou a fluktuující administrativu. Od listopadu roku 2017 sice došlo k odnětí specializace obvodního soudu na trestní činy v dopravě na území hlavního města Prahy, nicméně rozsáhlá porozsudková agenda spojená s touto trestnou činností (s obvyklými podmíněnými tresty, nutností řešení jejich zkušebních dob, s obvyklými tresty zákazů činnosti, množstvím rozhodování o návrzích na podmíněné upouštění od výkonu zbytku tohoto trestu, a po případném kladném rozhodnutí o něm i o zkušební době podmíněného upouštění, to vše nutně ve formě veřejných zasedání), však, i při sníženém počtu trestních soudců, nadále pokračuje. Obvodní soud má též ve svém obvodu léčebnu Všeobecné

pokračování

fakultní nemocnice v Praze a rozhoduje tedy (opět nutně ve formě veřejných zasedání) o nařízení výkonu léčení, změně formy ochranného léčení a o návrzích na ukončení ochranného léčení. Tyto veškeré povinnosti mohou logicky dlouhodobě přetíženého soudce důchodového věku rozptylovat od koncentrace na ostatní případy. JUDr. H. je však i přes svou vysokou zatíženost vždy nápomocen ve vztahu ke kolegům při výměně trestních služeb, které v současné době slouží pouze čtyři trestní soudci.

[23] Návrhy na provedení dalších důkazů vzneseny nebyly.

[24] Zástupkyně kárného navrhovatele ve své závěrečné řeči uvedla, že provedeným dokazováním byla existence vytýkaných jednání jednoznačně prokázána. Upozornila, že nesprávným postupem kárně obviněného došlo k omezení dvou osob na svobodě, a to nikoli po zanedbatelnou dobu. S ohledem na fakt, že kárně obviněný projevil nad svým jednáním dostatečnou sebereflexi, dala kárnému senátu na zvážení možnost uložení mírnějšího kárného opatření, než jak bylo požadováno kárným návrhem.

[25] Kárně obviněný využil svého práva závěrečného slova. Zdůraznil, že nechtěl nikomu způsobit svým rozhodováním jakoukoli újmu. Rovněž nemá v úmyslu svalovat odpovědnost za vytýkaná jednání na někoho jiného. Pokud jde o **první** vytýkaný skutek, obžalovanému důvody svého postupu vysvětlil, ten snad tyto důvody pochopil; v současné době se se svým dítětem stýká a platí na něj řádně výživné. Ke **druhému** vytýkanému skutku dodal, že doba, po kterou byl obžalovaný omezen na osobní svobodě, mohla být kratší, pokud by byl spis předán městskému soudu hned po vydání rozhodnutí. Vytýkaná doba, kdy se nacházel ve vazbě, byla posléze obžalovanému plně započtena do později uloženého trestu odnětí svobody. Zájem kárně obviněného je, aby věci vyřizoval plynule a bez průtahů, což se mu, i přes obrovské pracovní zatížení, daří.

[26] V rámci samotného posouzení dané kárné věci se kárný senát zabýval nejprve tím, zda byl návrh podán v rámci otevřených lhůt, vyplývajících z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. Dle citovaného ustanovení musí být návrh na zahájení kárného řízení *podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění.* Vzhledem k tomu, že doba trvání prvního vytýkaného skutku je kárným návrhem vymezena obdobím od 7. 7. 2017 do 14. 7. 2017, v případě druhého skutku pak obdobím od 2. 7. 2017 do 18. 7. 2017, je evidentní, že byl-li kárný návrh podán u zdejšího soudu dne 6. 12. 2017, jsou jak lhůta objektivní, tak i lhůta subjektivní bez nejmenších pochybností zachovány.

[27] Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je kárným proviněním soudcem *zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.*

[28] Na základě provedeného dokazování nemá kárný senát pochyby o tom, že *existence obou vytýkaných skutků* byla bezpečně prokázána. Jednání kárně obviněného v obou soudních věcech tak, jak jsou popsána v kárném návrhu, zcela korespondují s obsahem

předložených ověřených kopií spisů Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 4 T 296/2012 a sp. zn. 1 Nt 1018/2017, přičemž takto zjištěný skutkový stav nikterak nerozporoval ve své výpovědi ani kárně obviněný. Za prokázaný lze považovat taktéž kárným návrhem tvrzený následek těchto jednání, kterým je v obou případech omezení osoby obviněného respektive obžalovaného na svobodě bez právního důvodu.

[29] Kárný senát se dále zabýval tím, zda lze vytýkaná jednání považovat za *porušení povinnosti soudce*.

[30] V případě **prvního** z vytýkaných skutků nemá kárný senát pochyb o tom, že kárně obviněný zvolil zjevně nesprávný procesní postup, který lze kvalifikovat jako porušení zákona (a tedy logicky i porušení povinností soudce). Je nesporné, že pokud pravomocně odsouzený v řízení, které proti němu bylo vedeno jako proti uprchlému, poté, co mu byla doručena rozhodnutí, na jejichž základě došlo k odsouzení, požádal v otevřené lhůtě o jejich zrušení a provedení nového hlavního líčení, neměl kárně obviněný jinou možnost, než ve smyslu ustanovení § 306a odst. 2 trestního řádu tomuto návrhu vyhovět, což ostatně i učinil. Měl-li kárně obviněný za to, že propuštěním odsouzeného na svobodu by mohlo dojít k maření dalšího průběhu trestního řízení, *in concreto* že je nutné odsouzeného i nadále omezit na osobní svobodě pro existenci některého z vazebních důvodů uvedených v ustanovení § 67 trestního řádu, mohl, i přes absenci výslovné procesní úpravy takové situace v trestním řádu, postupovat způsobem, který by byl s požadavky trestního řádu konformní a nevedl by k porušení práv odsouzeného. Kárně obviněný mohl zejména postupovat tak, že by poté, co obdržel žádost odsouzeného ve smyslu § 306a odst. 2, věty první trestního řádu, s maximálním urychlením zajistil účast odsouzeného před soudem, kde by mu zákonem předepsaným způsobem (§ 137 trestního řádu) oznámil usnesení o zrušení odsuzujícího trestního příkazu a na něj navazujících rozhodnutí; bezprostředně poté mohlo následovat vazební zasedání (možnost takového postupu ostatně připustil i kárně obviněný ve své výpovědi). Takový postup by jistě vyžadoval, aby usnesení o zrušení pravomocného trestního příkazu a na něj navazujících rozhodnutí bylo nejpozději k témuž okamžiku oznámeno též obhájci odsouzeného a státnímu zástupci [čímž by se takové usnesení stalo pravomocným a vykonatelným - § 140 odst. 1 písm. a) trestního řádu, § 141 odst. 2 *in fine* trestního řádu] a současně, aby byly zachovány zákonem vyžadované podmínky pro přípravu vazebního zasedání ve smyslu § 73e trestního řádu; v takovém postupu kárně obviněnému zjevně nic nebránilo. Nelze přitom vyloučit, že kárně obviněný mohl zvolit i jiný procesní postup, který by nevedl k tomu, že by byl odsouzený po odklizení odsuzujících rozhodnutí nadále omezen na osobní svobodě bez právního důvodu. Zde je třeba zdůraznit, že bez ohledu na komplexnost či kvalitu aplikované procesní úpravy nelze v žádném případě připustit, aby byla osoba omezena na osobní svobodě bez právního důvodu. Zásah do tohoto ústavně zaručeného práva nelze omluvit ani důvody, které na svou obhajobu uváděl kárně obviněný.

[31] Co se týče **druhého** vytýkaného skutku, zde lze přesvědčit kárně obviněnému, že rozhodnutí vydané na vazebním zasedání, konaném dne 2. 7. 2017, bylo rozhodnutím o vazbě, proti kterému byla přípustná stížnost (§ 74 odst. 1, věta první trestního řádu). Z ustanovení § 74 odst. 2 trestního řádu nicméně vyplývá, že *odkladný účinek má pouze stížnost stran proti rozhodnutí o připadnutí peněžitě záruky státu a stížnost státního zástupce*

pokračování

proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby, nejde-li o propuštění z vazby po vyhlášení zprošťujícího rozsudku. Byl-li však státní zástupce přítomen při vyhlášení rozhodnutí, má jeho stížnost odkladný účinek jen tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí. Je tedy zcela evidentní, že bylo-li rozhodnuto o propuštění obviněného P. N. ze zadržení na svobodu [poté, co byla konstatována existence vazebního důvodu ve smyslu § 67 písm. c) trestního řádu, která však byla nahrazena písemným slibem obviněného podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu a bylo vysloveno, že účelu vazby lze dosáhnout dohledem probačního úředníka nad obviněným ve smyslu § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu], měl být obviněný okamžitě po ukončení vazebního zasedání propuštěn na svobodu, bez ohledu na to, zda podal státní zástupce proti vazebnímu usnesení stížnost. Pokud tak kárně obviněný neučinil a (s ohledem na podanou stížnost státního zástupce) přikázal eskortě dodat obviněného do vazby, šlo o postup, který neměl oporu v zákoně – kárně obviněný naopak postupoval v rozporu se zcela jasným ustanovením trestního řádu, který danou situaci upravuje.

[32] Nelze přitom přistoupit na argumentaci kárně obviněného, že Městský soud v Praze, který rozhodoval o podané stížnosti, v usnesení ze dne 18. 7. 2017, č. j. 8 To 270/2017 – 18, jím zvolený procesní postup aproboval. Ztotožnit se lze naopak s argumentací kárného navrhovatele, který poukazoval na fakt, že pokud se stížnostní soud vyjadřoval k procesnímu postupu v dané věci, posuzoval postup předcházející vydání přezkoumávaného rozhodnutí, nikoliv postup kárně obviněného poté, co stížností napadané usnesení vydal. Nelze rovněž přijmout obhajobu kárně obviněného, který namítal, že stížnostní soud poté, co zrušil jím vydané vazební usnesení a rozhodl o vzetí obviněného P. N. do vazby z důvodu uvedeného v ustanovení § 67 písm. c) trestního řádu, rozhodl současně tak, že vazba obviněného se započítává od okamžiku jeho zadržení (tj. od 30. 6. 2017 23:30 hod), z čehož má vyplývat, že obviněný nebyl držen ve vazbě neoprávněně. Dle názoru kárného senátu nemohl stížnostní soud, za situace, kdy naznal, že na obviněného měla být vazba uvalena, postupovat jinak, než současně s rozhodnutím o vzetí obviněného do vazby započítat do doby vazby i dobu, po kterou byl již fakticky omezen na osobní svobodě, byť bez právního důvodu. Stížnostní soud pouze zohlednil fakt, že obviněný byl již po určitou dobu omezen na osobní svobodě, neboť takový postup *expressis verbis* přikazovalo ustanovení § 72a odst. 4, věta první trestního řádu, podle kterého *dobu trvání vazby se počítá ode dne, kdy došlo k omezení osobní svobody obviněného*. Rozhodnutí stížnostního soudu tedy fakticky pouze minimalizovalo dopad chybného procesního postupu kárně obviněného do práv obviněného P. N.; na faktu, že v reálném čase, tj. od 2. 7. 2017 do 18. 7. 2017, se obviněný nacházel ve vazbě bez právního důvodu, tedy nezákonně, nemá toto rozhodnutí žádný vliv. I v tomto případě lze tedy konstatovat, že kárně obviněný zvolil v uvedené trestní věci procesní postup, který byl v přímém rozporu se zákonem, v důsledku čehož došlo k bezdůvodnému omezení osobní svobody obviněného. Za evidentní *porušení soudcovských povinností* lze konečně považovat i výše konstatovaný rozpor mezi tím, jak byl zachycen výrok rozhodnutí o vazbě v protokolu o vazebním zasedání ze dne 2. 7. 2017 a v jeho písemném vyhotovení na č. l. 8 spisu sp. zn. 1 Nt 1018/2017. Nemůže být pochyb o tom, že písemné vyhotovení usnesení musí být v plné shodě s obsahem usnesení tak, jak bylo vyhlášeno – viz ustanovení § 129 odst. 1, věta druhá trestního řádu za použití ustanovení § 138 trestního řádu.

[33] Dále se kárný senát zabýval tím, zda se kárně obviněný obou vytýkaných jednání dopustil *zaviněně*. Z výpovědi kárně obviněného vyplývá, že se **prvního** vytýkaného skutku dopustil úmyslně, neboť si byl vědom toho, že po odklizení odsuzujících rozhodnutí se obžalovaný nachází ve výkonu trestu odnětí svobody bez právního důvodu, avšak ve snaze předejít zmaření trestního řízení odmítl učinit opatření k tomu, aby byl bezodkladně propuštěn, případně aby zamýšlené vazební zasedání provedl bezprostředně poté, co došlo ke zrušení uvedených rozhodnutí. Co se týče **druhého** skutku, z výpovědi kárně obviněného lze vzít za prokázané, že se vytýkaného jednání dopustil nesprávným výkladem aplikovaných procesních ustanovení (příkaz k dopravení obviněného do vazby poté, co byl propuštěn ze zadržení na svobodu), respektive opomenutím (absence výroku o propuštění obviněného ze zadržení v písemném vyhotovení usnesení); v obou případech tak lze hovořit o zavinění ve formě nedbalosti. Lze tedy uzavřít, že obou vytýkaných jednání se kárně obviněný *dopustil zaviněně*.

[34] Samotný závěr o zaviněném porušení povinností soudce nicméně k závěru o existenci kárného provinění nepostačuje. Podle kárné judikatury tohoto soudu (viz například rozhodnutí ze dne 3. 10. 2013, sp. zn. 16 Kss 8/2013), je totiž nutné součastně zvážit, „*zda tato protiprávnost postačuje pro vyvození kárné odpovědnosti; tedy, zda dosahuje (alespoň) minimální intenzity pro konstatování, že se jedná o kárné provinění*“. I tato podmínka je dle názoru kárného senátu nyní v projednávané věci splněna. V případě **prvního** vytýkaného skutku není pochyb o tom, že si byl kárně obviněný vědom toho, že po zrušení odsuzujících rozhodnutí již neexistuje právní důvod pro to, aby byl obžalovaný nadále držen ve výkonu trestu odnětí svobody; i přesto však vědomě obžalovaného ve výkonu trestu odnětí svobody ponechal po dobu více jak sedmi dní, čímž významně zasáhl do jeho ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. Takový postup, ať by byl odůvodněn jakkoli bohulibými úmysly kárně obviněného, nelze za žádných okolností akceptovat; jde naopak o vážné selhání role soudů. V případě **druhého** skutku má kárný senát za to, že kárně obviněný nesprávně interpretoval zcela jasně znějící ustanovení trestního řádu, jejichž výklad a aplikace by neměly činit natolik zkušenému trestnímu soudci, jakým je kárně obviněný, problémy. Najednalo se tedy například o situaci, kdy aplikovaná právní úprava připouštěla více plausibilních interpretací, či situaci, kdy byl soudce nucen řešit právně složitou otázku v agendě, se kterou nemá dostatečnou zkušenost, apod. I v tomto případě pak bylo důsledkem toho pochybení kárně obviněného nezákonné omezení osoby na osobní svobodě v délce téměř 16 dnů. Oba vytýkané skutky tedy nepochybně dosáhly intenzity nutné pro závěr o existenci kárného provinění.

[35] Ze všech uvedených důvodů tedy kárný senát uznal kárně obviněného vinným ze spáchání kárného provinění v rozsahu skutků uvedených v kárném návrhu (§ 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.).

[36] Při úvaze o tom, jaké kárné opatření má být kárně obviněnému za konstatovaná kárná provinění uloženo, zvažoval kárný senát okolnosti přitěžující i polehčující. Za okolnost přitěžující lze především považovat fakt, že se kárně obviněný dopustil v krátkém časovém období dvou zcela samostatných jednání, v důsledku nichž byly dvě osoby bez zákonného důvodu omezeny na osobní svobodě. Tato omezení přitom nebyla nikterak bezvýznamná, ale v řádu zhruba jednoho, respektive dvou týdnů. V případě prvního

pokračování

z vytýkaných skutků pak nelze přehlédnout, že kárně obviněný navodil tento stav úmyslně. Kárně obviněnému naopak polehčuje fakt, že je po pracovní stránce hodnocen pozitivně jak samotným vedením obvodního soudu, tak i soudcovskou radou. Nelze také přehlédnout fakt, že kárně obviněný se k oběma skutkům plně doznal, vyjádřil nad vzniklými následky lítost a zavázal se do budoucna postupovat v obdobných případech způsobem, který bude uznán za konformní s požadavky trestního řádu. Na kárně obviněného je též nutno nahlížet jako na kárně netrestaného, neboť předchozí rozhodnutí kárného senátu, kterými mu byla uložena kárná opatření, jsou již v důsledku uplynutí času zahlazena (§ 24 zákona č. 7/2002 Sb.). Povaha skutků, za které byl v minulosti kárně postižen, respektive za které mu byly uloženy výtky ve smyslu ustanovení § 88a zákona o soudech a soudcích, pak ve vztahu k osobě kárně obviněného nikterak neindikuje, že by nyní projednávané skutky byly výrazem soustavného neplnění určitého typu soudcovských povinností. V případě druhého vytýkaného skutku kárný senát přihlédl též vysokému pracovnímu zatížení kárně obviněného (toto jeho tvrzení podporuje též vyjádření soudcovské rady), které do určité míry mohlo přispět ke *prima vista* zjevnému pochybení jinak zkušeného a odborně pozitivně hodnoceného soudce. Vzhledem k tomu, že i zástupkyně kárného navrhovatele dala v rámci závěrečného návrhu kárnému senátu na zvážení uložení mírnějšího kárného opatření, než jaké bylo požadováno v kárném návrhu, dospěl kárný senát k závěru, že účel kárného řízení bude naplněn i při uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců [§ 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích].

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu